

För the förnämme, ädle, och
dygderijke jungfruer, som
wid fordom wäl-äreborn...

1700-1829 81 Cbza 1705 Prytz

National Library
of Sweden

1717
För
The förnåme/ Adle/ och Dygderijste
Jungfruer/

Som wid Fordom
Wål = Åreborne och Dygd = Adle/
nu Salige Jungfrus/

J. B. W. N. S. L. N.

W. R. V. S. S.

Wist = läggning/

J. Å. B. D.

Den 20 Septembris, Anno 1705/

Sig infunno i

Wid samma Tilfålle framtedt/

Och

Sedermåra wid The's Jorde = Fård
utgifwit/

Som skedde den 24 Ejusdem samma åhr
i Åbo Doom = Kyrckia.

Matth. 5: 4. 10.

The wïſa Jungfrur togo Glio i ſin
Kårtle ſamt med Lampomen. Och
når Brudgummen kom / woro the
redo / och gingo in med honom
i Bröllopet.

Joh. Uppenb. 14: 4.

Och the fölia Lambet chwart thet går.

Ag wet/ **W**ädle Mör/ I läten gå till
hierta/
När Eder täcka hoop på talet min-
dre blije/
Hälsst tå man uppå bår en Jung-
fru liggta sijn:
I kunnen skåda thet ei utan sorg och
smårta.

Fördensfull/ Skönste/ I thet giärna mig tillsådien/
At iag här teknar opp thet Ros/ wår bleka Roos
(Som nu mot höstens köld sin fågring gaf sin loos)
Wål har förtient/ tå Hon från sorgen gick til glådien.

Fast mångastådes ej Gudfruchtigheten öfwes;
Har doch wår Sälla Widd (iag wet mig Wihord så
Uf Ehr/ och alle them/ som opsyn haft ther å)
Sin GUD så kånt/ så tiånt/ så trott/ som Helgon höfwes.

Hon ej sin Kyrckiogång har nånsin satt tillbaka
För timlig syflors sorg/ ther af ej minste deel
På Henne låg/ ej skull nånthera lijda feel/
Om skönt Hon therför måst ån några nåtter waka.

Doch then otienligheet man här ej bör optånckia/
Thet Hennes andacht har ett skeen allena haft;
Thes årbarheet fullslår then wrånga meningz kraft/
Hoos alla them som af uprichtigt Samwet blånckia.

Men/ Täckta Damer, förr ån widare iag skrjider
Til Jungfru **PRIZ** beröm/ mig gunstigt tron/
iag ber/

At ingens Edra Lof/ them Dygden prydnå ger/
Iag will förminskå/ men fast hålte therför skrjider.

Ja

Ja/ Härskarinnor/ Ehr til ros och ära länders/
At then I sunnen wärd at nämnas i Ehr tal/
Sin Scholegång har haft i Dygdens foster-Sal:
Th war Hon wid sig sielf och wid sitt Sällskap länders.

Af Knskhet/ Sedigheet och ärbar Klädehonad
Hon allom länders war; at sökia säfång frögd
Man henne hafwer hört ju aldrig wara bögd:
Hon war för flättia och thes onda foster skonad.

Hon war doch ick then som någon skulle hata/
Ej wetat sticka sig/ ell warit söd och dum.
I sägen/ Jungfrur/ wäl/ hur Hon uti sitt rum/
Tillfälle aldrig gaf åt af-und Ehr at rata.

Hwad will jag säja mer? jag kan doch intet gidra
Til hennes Dygders Lof/ thet Hon ej mer förtiänt:
At Hæren heane har med nådrik hand förlänt
Sin Andes gäfwor/ man af andra mer kan höra.

Ett år/ O Skönste Mör/ jag ber mig ej förtänker/
Ther thenne Salige Ehr öfvergår uti;
I ären Brudar här/ ell skolen snarlig blij/
Men Hon i Jesu famn en Himmelst Brud nu bläncker.

Hon wiste långt förut/ thet I ej kunnen weta/
At Hon skull thenna höst then sidsa hösten see.
Hon will Ehr allom nu then sidsa Lärdom gee/
Besliten Ehr/ som Hon/ til Saligheten streta.

Jag kan ej mer/ jag har och sorg i hiertat inne;
At Jorden intet war then ädla Siälen wärd;
Ej någon hurtig Dräng thes kärlek ro bestärd:
Hon Sällare än wi/ har Ewiget Lof och winne.

Samma Hålsörtiente Ahre. Minne/

wid then Salige Jungfruns Jorde = Färd :

Där Sagra Blomsier tijd moot hösten börjad
strida/
Då Sommar fruchter all begynte bär-
gas in;
Säg iag en Lilja skön som frögdade mit
sin/

Uth öfwer Liljor all som stod i marcken wijda.

Den Liljan war så rar iag den ej kan beskriwa
Till all thes Färgor/ än fast mindre til thes art/
Thes Sagra drächt och prääl och annat som war rart/
Then war så skön at ey nån nåndes den uprifwa/
Sör än Hon skulle wähl så mognas hwar af hände/
När andra fruchter mång i Lador bärjad blij/
Sick iag den Liljan rar än ombärjad sij;
Och blef så mer bewett at see uppå thes ände.

Men ach! moot wiltan min en gynnmer gäst framträdde
Som war så fällig at iag helt försträchter blef/
Då han på Liljan min sitt raseri bedref/
Och all thes Fagerheet och pracht af Henne klädde.

Han sargad Henne med sitt morde swärd oblijda/
Så at Hon segnad bort och platt til jorden swan/
At ingen sedan mer af Henne sågnad fan.
Då blef iag sorgse och begynte ynckligt qwijda!

Ach!

Ach! I Dödsens grymma piflar!
Ach! tu Nornors hwassa swärd!
Som tig eij geer roo/ ell' hwijslar/
Utan äst i ondsko snärd;

Härjar/ dödar/ sargar/ särar/
För orsakar sorg och läät/
Prekar uth fast bittra tärar/
Och gör mängens Kinder wäät/

Skull eij nu tin gärning grymma
Hindras af then Dygde-Cranz/
Som sä stina mänd och glimma
uthaf ädla stenars glanz/
Skull eij Kystheetz Smaragd klara/
Och Gudachtigheetz Rubin;
Skull eij huldheetz Opal rara/
Troheetz Amerisk sä fin;

Ährbarheetz Granater sköna
Ädla Deiligheetz Turkoos:
Och ödmjukheetz Jalpis gröna/
Som befans hoos thenna Roos/
Jämte andra Dygde-stenar
Tine Lijas hwassa bett
Giöra slögd; och Tig förmena/
Giöra säsom nu är stett.

Men

Men hwad batar thet at klaga;
Tu gör som tu äst wan wed/
Eij kan någon tig så aga /
At tu ändra skull tin sed;
Ty will iag nu återwända:
Sakta Kroppen hwijlo södt/
uthi Grafwen; Siälen lände
Uthi Abrams Iuswa Sködt!

S. s. Hör til O höga Himbla Konung.

Ach! see hur alting wärlas plägar/
Eij werlden stadight har i sig;
Säfängligheet hon i sig äger/
Ja ijdel sweek/ bedrägerij;
I myckin strijd man leswer här/
Till thes och fångar i sin snara
Then grymma Död/ och wij få fara
I Grafwen till en hwijlo kår.

uthi then mörcka Graf wij giömmes
All wärldzlig glädie får en änd /
Ja all des ståat och pracht förglömmes/
Wår Croo uthi Roo blije wänd!
Ja alt hwad Jorden på sig bår/
Eij Döden kan här undanwijta
Den fattiga så och den rjka
Undergå måst ödet här.

Wår

Wår lefnadz tid wid Skuggan lifna/
Kan man med alswar och med fog:
Ja och wed Blomstret som nys qwickna/
Har op uhr Jorden; och ej nog
Sått wåra men strart hugges af/
Då fågring des aldels försvinner/
Des sköna Blad man intet finner
Som en god lucht för från sig gaf.

Om Morgon är man frist och glader/
Om qwällen ligger man omkull:
Heel blek om kind/ som bleka blader/
Och gömmes uthi swarta mull;
Ach! grymma Död tin hårda hand/
Förspörier man på alla ställen/
Om Morgonen ia och om qwällen/
Förhärjar tu uthi all land.

Men doch! hwad skadar at tu härjer/
Och hugger ned med wredsamt mod/
Så at ej när sig mot tig wårjer;
Man finner ju then trösten god/
At GUD som har alt i sin macht
Han skall wår Död i lif förwandla/
Och föra oss till Helgon andra
Till Himla Frögd med Myckin Pracht!!

***